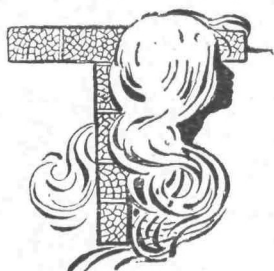

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

I

Ι ὦμορφα ποῦ εἶνε
διαν εἶσαι καλή! Ὅ-
τιαν γελᾷς γέροντας
θελκτικά τὸ κεφάλι,
διαν παιγνιδίζουν τὰ
μάτια σου, διαν μοῦ
σφίγγης στοργικά τὸ
χέρι, διαν πέριγος βα-
θειὰ τὴν ἀναπνοή σου.

Τί ὦμορφα ὅταν μὲ φιλεῖς ὅπως φιλεῖ ἡ
μητέρα, ὅπως φιλεῖ τὸ παιδί.

Τὸ φίλί σου μοῦ δίνει μὴν νέα ζωή.

Φίλα με, γιὰ τὰ ζῶ.

Νὰ ζῶ, γιὰ τὰ σὲ βλέπω.

Νὰ σὲ βλέπω, γιὰ τὰ ἐμπνέομαι.

Νὰ ἐμπνέομαι γιὰ τὰ νοιώθω τὴν ἀβασίλευτη
χαρὰ ποῦ δίνουν ἡ Σκέψις καὶ ἡ Ἀγάπη.

II

Νομίζω πῶς πάλι γίνομαι παιδί. Ὅτιαν σὲ
βλέπω, ἡ καρδιά μου ἔχει τοὺς κύτους ποῦ
νοιώθει ἐκεῖνος ποῦ γιὰ πρώτη φορὰ ἀγάπησε.
Τὰ μάγουλα μου κοκκινίζουν ἀπὸ ντροπή, χάνω
τὰ λόγια μου, δὲν μπορῶ τίποτε νὰ σκεφθῶ.

Ἄμα σὲ ἀντιρροῦζω, μὴν μελαγχολία σκεπάζει
οὐκ σὺννεφο τὴ ψυχὴ μου.

Τίποτε δὲν μ' εὐχαριστεῖ. Θεέο νὰ κλοῖω.
Ἐὰν βαθὺ μυστικὸν μὲ πνίγει.

Γιατὶ τάχα τυραννέμαι ἔτσι;

Νὰ σοῦ πῶ τὸ μεγάλο μυστικόν;

Γιατὶ σ' ἀγαπῶ!

III

Νομίζω πῶς εἶσαι πάντα κοντά μου, Ὅπου
κι' ἂν πάω, ὅ,τι καὶ ἂν κάνω, μέρα καὶ νύχτα,
σένα συλλογίζομαι καὶ νομίζω πῶς νοιώθω τὴν
ἀναπνοή σου καὶ μόνον ὅταν γυρίζω νὰ σὲ ἰδῶ,
βλέπω ἕνα φάντασμα, μὴν σκιά.

Τὸ φάντασμα εἶνε ἡ οὐλουέντια σου· ἡ οὐκία,
ἡ Εὐτυχία, ποῦ τόσο καιρὸ ἀνώφελα τὴν κυνηγῶ.

Καὶ γέροντ' τότε τὸ κεφάλι καὶ μὲ κλειστὰ
δακτυσμένα μάτια πάλι κοντά μου σὲ φέρνω...

IV

Δαιτρεύω τὸ Θεόν, ποῦ μ' ἔφερε στὸν κόσμον
γιὰ νὰ σὲ θωρῶ.

Δαιτρεύω τὴ Τύχη, ποῦ μ' ἔφερε κοντά σου.

Δαιτρεύω τὸν Ἔρωτα, ποῦ μοῦ ἔδωσε τὴ
δύναμι γιὰ νὰ ἀγαπῶ.

Δαιτρεύω Σένα, ποῦ μοῦ ἔδωσες τὴν ἐλπίδα
γιὰ νὰ χαρῶ τὴ ζωή.

V

Γιατὶ σωμαίνω ὅταν ἰδῶ τὰ μάτια σου;

Γιατὶ μιλοῦν ἐκεῖνα.

Γιατὶ χαμογελῶ σὺν ἀντιρροῦσω τὰ χεῖλη σου;

Γιατὶ θυμίζουν τὰ φίλιά σου.

Γιατὶ ἀνατριχιάζω σὺν χαῖδρῶ τὸ κορμί σου;

Γιατὶ εἶνε γεμάτο ἐπιθυμίες.

Μὰ σὺν ἀκουμπήσω στὰ στήθη σου, γιατί ν'
ἀναστενάζω;

Γιατὶ τὴν ἀπορη κοῦβουν καρδιά σου...

VI

Μὴ πένθιμη φωνὴ μοῦ ψιθυρίζει: «Νὰ μὴ
σ' ἀγαπῶ πεινῶ».

Τὰ μάτια σου ὅταν ἄλλους κοιτάζουν, τὰ
χεῖλη σου ὅταν μοῦ λένε ὅχι! μοῦ λένε: «Νὰ
μὴ σ' ἀγαπῶ πεινῶ».

Καὶ κλείνω τὰ μάτια μου γιὰ νὰ μὴ σὲ βλέπω
καὶ σφαλνῶ τὰ χεῖλη γιὰ νὰ μὴ σοῦ μιλῶ, μὰ
ἐκεῖνα καὶ τότε μοῦ λένε: Νὰ σ' ἀγαπῶ!

VII

Νοιώθω πῶς εἶνε ἡ πρώτη λύπη, κάθε σι-
γμὴ ποῦ δὲν μὲ κοιτᾷς!

Νοιώθω πῶς χύνω τὸ πρῶτον δάκρυ, κάθε
σιγμὴ ποῦ μοῦ λές: «φύγε!»

Μὰ δὲν εἶσαι σὺ τὴν σιγμὴ ἐκείνη. Μιλεῖ
μὰ μάσκα ποῦ φορεῖς ὅταν ξεχνᾷς τὴν
ἀγάπη μου.

VIII

Εἶνε ὄρες ποῦ θέλω νὰ μὲ κοιτᾷς, καὶ ὄ-
ρες ποῦ θέλω κλειστὰ τὰ βλέφαρά σου.

Ὅρες ποῦ θέλω νὰ χαμογελᾷς καὶ ὄρες ποῦ
θέλω νὰ σιγοντίζεις.

Ὅρες ποῦ νὰ διεισδύω καὶ ὄρες ποῦ
ἀγρυπνῶ νᾶσαι.

Ὅρες ἀτελείωτες σὺν αἰῶνες καὶ ὄρες ποῦ
νὰ περνοῦν σὺν ἀστραπῇ.

Ὅρες ποῦ νὰ ζῆς καὶ ὄρες ποῦ νὰ πεθαίνης.

Ἡ πρῶτες εἶνε ἐκεῖνες ποῦ σ' ἀγαπῶ.

Ἡ ἄλλες, — ἡ κακίαις ὄρες — εἶνε ἐκεῖνες
ποῦ δὲν μὲ συλλογιέσαι, δὲν μὲ πονεῖς...

IX

Μ' ἀρέσει τὸ λιγερὸ κορμί σου. Εἶνε σὺν τὸ
κυπαρίσσι. Συμβολίζει τὸ πένθος τῆς ψυχῆς
μου ὅταν σὲ βλέπω νὰ φεύγεις ἀπὸ κοντά μου.

Πῶς ἤθελα νὰ γύρω κάτω ἀπὸ ἕνα τέτοιο
κυπαρίσσι νὰ κοιμηθῶ γιὰ πάντα...

X

Θέλω νὰ πεθάνῃς !
 "Ὅσο συλλογίζομαι πῶς μπορεῖ νὰ σὲ χάσω,
 θέλω νὰ πεθάνῃς.
 "Ὅταν σὲ δώσουν σ' ἄλλου χέρια γιὰ πάντα,
 θέλω νὰ πεθάνῃς.
 "Ὅταν ἄλλον ἀγαπήσης καὶ ἐκεῖνος σ' ἀγκαλιάζει,
 θέλω νὰ πεθάνῃς.
 "Ὅταν κ' ἐγὼ πεθάνω, θέλω νὰ πεθάνῃς.
 "Ὅταν κουρασθῇ ἡ ψυχὴ σου καὶ ἡ σκέψις
 σου γεράσῃ, θέλω νὰ πεθάνῃς.
 Καὶ μένον ὅταν μ' ἀγαπήσῃς ἀληθινά, θέλω,
 ὡ τότε θέλω . . . νὰ ζήσῃς.

XI

Στὸ κάθε φίλημα ποῦ σοῦ δίνω, μιλεῖ ἡ
 ψυχὴ μου.
 Στὰ φιλιὰ μου ζητῶ το μεθῦσι τῆς χαρᾶς.
 Τὸ μυστικὸ γυνεῦμα τῆς ζωῆς.
 Τὰ φιλιὰ μου εἶνε τὰ τραγούδια μου, εἶνε τὰ
 λουλούδια μου, εἶνε τὰ χαμόγελα μου, εἶνε οἱ
 στεναγμοί μου.
 Εἶνε ὅ,τι ὥραϊο καὶ εὐγενικὸ κλείνω στὴ καρ-
 διά μου.
 Θέλω νὰ σὲ φιλῶ, γιὰ νὰ γίνεσαι τότε πειρὸ
 ὡμορφῆ καὶ πειρὸ γλυκειά.
 Γίνεσαι κάτι περισσότερο : Ψυχὴ τῆς Ψυχῆς
 μου . . .

XII

Τὸ τελευταῖο φιλή ! Τελευταῖο γιὰ σήμερα.
 Αὐτὸ εἶνε ὡμορφοὺς ὅταν τὸ πρῶτο φιλή, θεομὸ
 ὅταν τὸ ἑκατοστὸ φιλή, συγκινητικὸ ὅταν τελευταῖο
 φιλή. "Ὡ, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ σοῦ δίνω ἀτελείωτα...
 τελευταῖα φιλιὰ !

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Ἡ προτομὴ τῆς Α. Β. Υ. 'Ελένης
 ὑπὸ Μ. Τόμπρου.

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

— Μόνον δέκα λεπτὰ ἐμίλησα μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρω-
 πον καὶ με εἶπε τρελλόν.
 — Τί, ἐχρειάσθηκε λοιπὸν δέκα λεπτὰ διὰ νὰ τὸ
 καταλάβῃ;
 — Θεεῖ, ὁ Πίπης μου ἔσχισεν ὅλες τῆς νότες τοῦ
 πιάνου.
 — Χμ ! τί νὰ κάμῃ τὸ παιδί ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ
 σπάσῃ τὸ πιάνο.
 — Ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις.
 — Δεσποινίς σὰς ἀγαπῶ λυσσωδῶς ! Ἀκοῦστέ με—
 κάμετέ με εὐτυχὴ—γενήτε γυναῖκα... τοῦ φίλου μου !
 — Ἀμα ἄρθῃ ὁ ἀποκλεισμός θὰ στείλω τὴν γυναῖκά
 μου σὲ κανένα νησί.
 — Ἐχει ἀνάγκη ἀγαπαύσεως ;
 — Αὐτὴ, ὅχι ! Ἐγώ.

Εἰς τὸ κουρεῖον :
 — Δὲν μοῦ λές, γιατί ὅταν κόβῃς τὰ μαλλιά μου
 διηγείσαι πάντοτε τόσο ἀπαίσιες ἱστορίες ;
 — Διότι σηκώνονται ἐπάνω ἢ τρίχες καὶ κόβονται
 εὐκολότερα.
 — Ἐρωτοῦν μίαν μικράν.
 — Πόσον ἐτὼν εἶνε ἡ μαμά σου ;
 — Δὲν ξέρω. Ἄλλ' ὁ μπαμπὰς λέγει, ὅτι σιγὰ-σιγὰ
 ἡ μαμά καὶ ἐγὼ θὰ ἔχομε τὴν ἴδιαν ἡλικίαν..
 — Καὶ εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν νέον σου ὑπη-
 ρήτην ;
 — Καλός, ἀλλὰ τραγουδάει ὅλην τὴν ἡμέραν.
 — Ὡστε δὲν ἔχεις ὑπηρετήν, ἀλλὰ ὅπερ ἐττην
 Συζητοῦν διπλωματίαν.
 — Ἐχω τὴν γνώμην, ὅτι ἡ Ἀμερικὴ θὰ πολεμήσῃ
 διὰ δόλου.
 — Δηλαδή διὰ δολοφονίας.